

NEL VEERMAN

het Kerstfeest

ZONDER KERSTBOOM

„Waarom krijgen wij nu geen Kerstboom, Moeder!” vraagt Mientje op een avond onder het eten.

„Bij Dieneke krijgen ze er één, die gaat haar moeder zelf kopen. En bij Toos ook. Die gaat haar vader halen op de hei, zegt ze. Waarom krijgen wij er nu geen één. Koopt u er dan ook één!”

„Nee, kind, daar kan niets van komen. Ik begrijp best, dat je het mooi zou vinden, zo'n Kerstboomje in huis, maar om allerlei redenen doet moeder het toch niet.”

„Maar waarom dan niet!” vraagt Mientje weer. En ook Jan, haar oudere broer, kijkt moeder met vragende ogen aan. Niet, dat hij nu om een Kerstboom zal gaan zeuren, maar hij wil toch ook wel eens weten, waarom het nu eigenlijk niet mag.

„Waarom niet!” zegt moeder. „In de eerste plaats omdat het moeder te duur is om er één te kopen. Je weet wel, dat het, nu vader in het sanatorium ligt, niet allemaal zo gaan kan als vroeger. Moeder kan alleen maar nodige dingen kopen en een Kerstboom is niet nodig. Je kunt evengoed Kerstfeest vieren zonder boom.”

„Maar ik vind het juist zo mooi met die kaarsjes allemaal.”

„Dat begrijp ik best, maar we zullen het toch zonder moeten doen.”

Als vader er nu was, zou die er één kunnen halen, denkt Jan. En opeens is zijn plan klaar. Niets zeggen. Hij zal wel naar de hei gaan en voor een mooi boompje zorgen. Morgen is het Woensdag en Zaterdag is het eerste Kerstdag. Nee maar, dat komt in orde. Hij zal vragen, of Evert mee gaat. Wat zullen moeder en Mien ogen opzetten als hij daar zomaar met een Kerstboom aan komt dragen!

De volgende morgen op school spreekt hij er Evert dadelijk over aan.

„Ja jô, dat doen wel!” zegt hij. „Ik weet jofele bomen te staan! Dan moet je een eind de straatweg op en dan voorbij die witte villa rechtsaf. Daar in de buurt staan er een heleboel. Hebben jullie een bijl? We moeten onze bijl meenemen natuurlijk!”

Nou en of Jan een bijl heeft.

„Dadelijk na het eten kom ik je halen,” belooft hij Evert.

Die middag weet Jan haast niet, hoe voorzichtig hij er met zijn bijl vandoor moet gaan. Hij hangt wat rond in het schuurtje, tuurt eens naar binnen of moeder nog altijd in de keuken is en als er aan de voordeur gebeld wordt, pakt hij haastig de bijl mee en gaat het achterhekje uit. Evert komt hem al tegemoet. Ze zwaaien elkaar toe met de bijl.

„Is die van jou scherp?” vraagt Jan.

„'t Gaat nog al.”

„Dan kun je de mijne wel gebruiken. Aan één bijl hebben we ook eigenlijk wel genoeg.”

Ze lopen gewichtig, met hun bijl over de schou-

der, de straatweg af. Daar is de witte villa. Nu rechtsaf. En daar, achter de tuin van de villa, begint een soort kwekerij.

„Gek eigenlijk, zo'n stuk met al die jonge boompjes midden op de hei. Ze zijn er vast expres neergezet, kijk maar. Ze staan allemaal zo recht in de rij. Zou het hier soms van iemand zijn? Je ziet er nooit iemand!”

„Er staat wel een hek omheen.”

„Ja, maar we kunnen makkelijk onder het draad door. Zie je die rij daar, die moeten we hebben. Dat zijn echte goeie Kerstbomen. Zo mooi gelijk!”

„Nou,” zegt Jan, „ze zijn prachtig!”

Hij loopt de rijen langs. Welke boom zal hij nu eens nemen? Hij wil de allermooiste hebben. Kijk, daar staat een mooi boompje. Het is alleen een beetje klein. Een slagje groter kan ook wel. Daar staat ook een fijne. Die heeft zo'n prachtige, rechte punt van boven, net goed om er een zilveren ster op te zetten.

„Die neem ik jô, ik kap hem vlak bij de grond af.”

't Is nog niet zo'n makkelijk werk! Eerst de onderste takken er maar af slaan, dan krijg je wat meer ruimte! Nou jongens, daar gaat ie! Pats, de splinters vliegen er af. Kijk eens aan wat een mooi wit hout van binnen!

Intussen probeert Evert het boompje op zij te buigen. Ha, daar komt ie al aan! Met een paar stevige slagen hakt Jan de laatste vezels door. Hij pakt de boom van de grond en houdt hem in de hoogte. Fijn is 't ie.

„Nou,” zegt Evert, „nou ik, ik heb er al één uitgezocht.”

Die van Evert is nog groter en daardoor veel moeilijker om te hakken.

„Trekken maar,” zegt Evert en intussen hakt hij er op los als een volleerde houthakker. Eén twee... hoep, één twee... hoep.

„'t Is een taaie,” zegt Jan, „hij wil niet.”

„Hij wil wel,” zegt Evert, „dat zul je maar eens zien. „Een, twee... hoep.”

Een eind verder op de zandweg komt een fietser aan. Wat hoor ik daar, denkt hij. Ze zijn hier aan 't kappen. De man zet zijn fiets tegen een boom. Hij loopt achter een rij hogere dennen langs. Soms staat hij even stil. Je ziet bijna niet dat hij er is, hij heeft een pak aan en een hoed op, net zo groen als de dennen. En je hoort hem zeker niet. Totdat opeens zijn zware stem bast:

„Ziezo, en nu is het mooi geweest. Wat hebben jullie hier de boel te vernielen! Geef op die bijl, kwajongen dat je bent!”

Jan heeft van schrik de boom losgelaten. En Evert is zo beteuterd, dat hij direct de bijl overgeeft.

„We... we zochten een Kerstboom,” hakkelt hij.
„Ja, dat zie ik,” zegt de boswachter. Hij kijkt naar Jan. Hij kijkt naar het boompje op de grond. Hij ziet nog een bijl.

„Geef op,” zegt hij. Dan pakt hij een notitieboekje.

„Hoe heet je en waar woon je,” vraagt hij aan Evert. Hij schrijft het op.

Dan vraagt hij het aan Jan. Dat schrijft hij ook op.

„Je zult er wel meer van horen,” zegt hij. „En nu, alla, hier vandaan!”

Daar gaan ze. Zonder Kerstboompjes, zonder bijlen. En de boswachter loopt, met z'n fiets aan de hand achter hen aan. Op de straatweg stapt hij op en rijdt weg. Met de bijlen.

„Hij gaat vast naar m'n vader,” zegt Evert.

En Jan zegt somber: „Ja, vast, en naar mijn moeder ook!”

***

Maar de boswachter laat zich niet zien.

Jan praat thuis nergens over. Achteraf begrijpt hij best, dat hij daar helemaal niet had mogen kappen. Als moeder het nu maar niet merkt van die bijl! Zou hij hem terug gaan vragen bij de boswachter? Die weet hij wel te wonen. Maar hij durft er niet heen te gaan.

„Hebben ze het bij jou thuis gemerkt?” vraagt hij de volgende dag aan Evert.

„Nee...ee,” zegt Evert. „maar m'n vader liep vanmorgen wel te zoeken naar de bijl.”

„En heb jij toen wat gezegd?”

„Natuurlijk niet, m'n vader vroeg niks.”

„O,” zegt Jan. Hij denkt, als moeder nou eens liep te zoeken, zou ik dan ook m'n mond niet open doen? Wat raar eigenlijk, dat die boswachter helemaal niet op komt dagen.

„Zullen we aan de boswachter gaan vragen of we onze bijl terug krijgen?” stelt hij Evert voor.

„Dan zeggen we meteen, dat we daar eerlijk nooit meer zullen komen.”

„Ik dank je lekker,” zegt Evert. „Hij keek zo nijdig.”

„Ja, maar onze bijl dan!”

„Dan moet mijn vader maar een nieuwe kopen!”

Een nieuwe kopen. Ja maar, als je moeder geen geld heeft voor een Kerstboom, heeft ze ook geen geld voor een nieuwe bijl, denkt Jan. En als het jouw schuld is, dat de bijl weg is, moet je het ook maar eerlijk durven zeggen.

„Misschien wil je vader hem zelf wel bij de boswachter halen,” probeert Jan nog eens.

Maar Evert houdt vol: „Mijn vader moet maar een nieuwe bijl kopen. Laat jouw moeder dan maar naar de boswachter gaan om die van jullie terug te halen.”

Zal ik het zeggen. Zal ik het zeggen, denkt Jan die morgen telkens. Zal ik het zeggen, zal ik het zeggen, denkt hij, als hij om twaalf uur naar huis gaat. Maar als hij de keuken binnenstapt, is het eerste wat moeder vraagt:

„Jan, heb je de bijl ook gezien? Vanmorgen wilde ik houtjes hakken voor het fornuis, maar in de hele schuur was geen bijl te vinden!”

Daar heb je het al.

Haast smekend kijkt Jan zijn moeder aan.

„De bijl?” zegt hij dan. „Die heeft de boswachter.”

„De boswachter!” vraagt moeder verbaasd. „Wat moet de boswachter met onze bijl!”

„Die heeft hij mij afgepakt.”

„Hoe kan dat nu!” zegt moeder.

„We waren naar de hei gegaan om boompjes te kappen. En toen kwam de boswachter en toen moesten we onze bijl afgeven. Ik wou een Kerstboompje halen voor Mientje.”

„We,” zegt moeder, „wie was er dan nog meer bij?”

„Evert deed het ook en die is zijn bijl ook kwijt.”

„Dat had je me dan gisteren dadelijk wel eens kunnen vertellen,” zegt moeder.

Jan knikt.

„Maar zeg eens, wat had die boswachter nu eigenlijk met jullie boompjeshakkerij te maken?”

„We waren achter die witte villa gegaan en daar mag je niet komen. Dat wisten we niet.”

„Er zal toch heus wel een bordje met „Verboden terrein” gestaan hebben.”

„Maar er stonden juist zulke mooie boompjes.”

„Ja, dat snap ik. Die worden speciaal gekweekt om ze later uit te planten. Maar hoe moet dat nu met de bijl? 't Lijkt me het beste, dat we vanavond samen eens naar de boswachter stappen.”

„Ja,” zegt Jan. Maar meteen zegt hij er achteraan: „Ik zal vanmiddag wel alleen gaan.”

„Flink zo,” zegt moeder.

Eigenlijk ziet Jan er wel een beetje tegen op. 't Is maar goed, dat hij het al tegen moeder gezegd heeft, anders zou hij het vast niet meer durven.

De boswachter woont achter op de grindweg. Op een gewone dag is het een heel eind lopen, maar nu is Jan er in een wip.

Aanbellen dan maar. Hu, wat gaat die bel hard. Een vrouw doet de deur open.

„Niet zo nieuwsgierig,” zegt ze tegen twee kleine meisjes die langs haar rokken heen gluren.

„Is de boswachter thuis?” vraagt Jan.

„Jawel, 'k zal hem even roepen.”

De twee kleine meisjes blijven Jan maar aan staan kijken. Jan kijkt over hen heen de gang in. Kijk eens, wat een fijne dingen daar aan de muur! Een geweer en een gewei van een hert. En op een plankje staat een opgezette vogel... En daar heb je de boswachter al.

„Zo,” zegt hij vriendelijk „en wat was er?”

„Ik kwam vragen, of ik onze bijl terug mag hebben. Mijn moeder heeft hem nodig.”

De boswachter frons zijn wenkbrauwen.

„Aha, nu zie ik het,” zegt hij. „Daar heb je het al! Nu zit je moeder zonder bijl. En dat is jouw schuld!”

„Daarom kom ik hem ook terug vragen,” zegt Jan.

„Ben jij er niet één van die Bosman, die al zo'n tijd ziek is?”

Jan knikt.

(Zie vervolg pag. 222, tweede kolom.)

H. DE KONING

Ochtend Gymnastiek

Oefeningen met blokjes.

Vandaag is 't blokje aan de beurt! Heb je die niet? Dat geloof ik niet! Je hebt toch allemaal wel met blokken gespeeld? Laten we maar eens zo'n gewoon vierkant bouwdoos-blokje nemen. Let op de meubelen van je moeder, maar daar waarschuw ik je al elke keer voor, dat weet je nu wel! Op de zolder dan!

Oef. I.

Leg 't maar eens op je hoofd en loop er maar mee rond. Merk je hoe voorzichtig je lopen moet en hoe rechtop! Daar is die oefening juist zo goed voor!

Oef. II.

Ga eens op 1 been staan, til je knie eens op en leg 't blokje op die knie. Kun je je nu voorzichtig omdraaien, zodat je met je gezicht naar een andere kant komt te staan? 't Blokje mag niet vallen!

Oef. III

Ga eens op je handen en voeten staan en leg 't blokje achter je voeten. Spring met je voeten eens naar achteren over 't blokje heen en terug!

Oef. IV.

Ga op handen en knieën staan en leg 't blokje in de holte van je rug. Nu je handen en knieën aan de grond houden en door schudden van je rug het blokje op de grond laten vallen.

Oef. V.

Leg eens drie blokjes op elkaar en houdt alleen het onderste blokje vast. Probeer eens voorzichtig te gaan zitten! Kan je dat ook zonder je vrije hand te gebruiken?

(Vervolg van pag. 221)

„Zo, dan kan jij beter kachelhoutjes voor je moeder hakken in plaats van aan een andermans bomen te zitten.”

„Maar mijn zusje wilde zo graag een Kerstboomje hebben.”

„Dat kan wel wezen. Maar je hebt nu toch wel begrepen, dat je dat dáár niet mag halen.”

„Ja meneer,” zegt Jan.

„Dan is 't in orde.” De boswachter gaat weg en stommelt wat in 't achterhuis. Hij komt terug met twee bijlen.

„Welke is het?”

„Deze,” wijst Jan.

„Nou, neem hem dan maar mee voor deze keer. Als je vriend hem ook terug wil hebben, moet hij hem zelf maar komen halen.”

„Dank u wel,” zegt Jan. Hij rent het tuinpad af. Wat is hij blij, dat hij toch maar gegaan is. 't Viel best mee!

***

Als moeder die avond klaar is met de afwas, pakt ze de stopmand. Met z'n drietjes, Moeder, Mientje en Jan, zitten ze nog een poosje om de tafel.

„Tja, die Kerstboom,” zegt moeder, terwijl haar stopnaald één op één neer gaat. „Ik heb al gezegd, ik kan best begrijpen, dat jullie er blij mee zouden zijn. Maar zonder Kerstboom mogen we op het Kerstfeest even blij zijn. Het is alleen maar feest omdat de Here Jezus geboren is. En dat feest kunnen we vieren in een mooi versierd huis, maar evengoed hier in onze keuken. Dat is juist het heerlijke. Kerstfeest is het overal. Waar we echt blij zijn met het Kindje in de kribbe. Want dat Kindje is onze Zaligmaker...”

„Zaligmaker,” zegt moeder nog eens, „dat is zo iets groots, zo iets heerlijks, dat kunnen we niet eens begrijpen. Maar het is er, voor vader daar ginds in bed, voor ons thuis, voor allen, die in de Here Jezus geloven. Als je groter wordt, zul je daar nog meer verwonderd over zijn. En misschien zul je dan beter begrijpen dan nu, dat het Kerstfeest het heerlijkste is van alle feesten, ook zonder Kerstboom.

Heb je dié al gehoord?

Een proefneming

Cornelis: Moe, zou Hector een klein meisje, dat in het water valt, er uit halen?

Moeder: Zeker, Keesje, Hector is een brave hond.

Cornelis: Toe, Moe, gooi Marietje er dan eens in.

Vóór de oorlog

Vrouw bij een autobus, waar nog niemand in zit: „Is er niemand vandaag, dan behoef je voor mij geen onkosten te maken; ik kan morgen net zo gaan.”

Het middel

A.: „Mijn been slaapt.”

B.: „Verroer je dan niet, anders wordt ie wakker.